

РЕШЕНИЕ

№ 442

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 27.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **9365** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

С жалба от 15.09.2023 г., от името на Е. А. С. адвокат – пълномощник е оспорил издадената от директора на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР ЗАПОВЕД № 513з - 8276/25.08.2023 г., с която на жалбоподателя – полицай, младши експерт инспектор – командир на отделение в Група „Охрана на обществения ред“, при 02 РУ-СДВР е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една година“.

Оспорващият не се явява. Жалбата се поддържа от упълномощения адвокат Б. Л., който: ангажира показания на свидетеля П. А. П.; претендира възстановява не разности за водене на делото, съгласно списък. С жалбата и в съдебно заседание се поддържат твърдения за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорената заповед, понеже: не е извършено нарушаване на служебната дисциплина; „липсват мотиви за това, кои задължения не са изпълнени“; „изтекъл е двумесечният срок за налагане на наказанието, който е започнал да тече от 01.05.2023 г. и е изтекъл на 01.07.2023 г.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; заявява искане за юрисконсултско възнаграждение; представил е и писмени бележки.

Писмените доказателства, представени от ответника и съставляващи административната преписка, приети без оспорване, както и гласните такива дават

основание на Съда да приеме следното, по същество.

Жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна.

С обжалваната Заповед № 513з - 8276/25.08.2023 г. (л. 21 от делото), според текста на същата, на жалбоподателя Е. А. С. - полицаи, младши експерт инспектор – командир на отделение в Група „Охрана на обществения ред“, при 02 РУ-СДВР е наложено дисциплинарно „забрана за повишаване в длъжност за срок от една година“ за това, че: на 02.02.2023 г. в Медицински институт на МВР не е изпълнил служебните си задължения по чл. 39, т. 2, пред. първо от Инструкция № 8121з-1161/05.09.2017 г. „за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност в министерството на вътрешните работи“, което довело до бягство на задържано лице. Деянието (бездействие) е квалифицирано като дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 2 ЗМВР („неизпълнение на служебни задължения“), за което и на основание чл. 201, ал. 1, т. 5, вр. чл. 197, ал. 1, т. 4 с.з. се налага дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една година“. Заключение си ответникът е мотивирал изключително подробно с оспорваната заповед, като е анализирал и обсъдил всички факти и обстоятелства, съдържащи се в Справка, рег. № 513р-65982/28.06.2023 г. (л. 41), изготвена от назначената със Заповед № 513з-1703/01.03.2023 г. дисциплинарна комисия. В тази връзка несполделено от Съда е възражението на адвоката за липса на „мотиви за това, кои задължения не са изпълнени“.

Изложена е подробно в оспорваната заповед следната фактическа обстановка.

На 02.02.2023 г., на автогара „С.“ в [населено място], във 02 РУ-СДВР е задържано за срок до 24 часа лицето Р. М. С., като за задържането е издадена заповед по чл. 72, ал. 1, т. 1, вр. ал. 2, вр. чл. 73 ЗМВР. След препоръка от лекар, от Центъра за спешна медицинска помощ задържаното лице било конвоирано до Медицинския институт на МВР, за извършване на медицински преглед. Конвоирането е извършено около 18, 30 часа от жалбоподателя Е. С. и от П. П., в качеството им на полицаи, в изпълнение на издадена Заповед за конвоиране, рег. № 226з-122/02.02.2023 г. След извършени медицински изследвания в болницата на МВР задържаното лице е съпроводено от полицейските служители с инвалидна количка, до болнична стая № 10. В стаята с него останал само полицаи П., според който задържаният поискал да ползва тоалетната, намираща се в самата болнична стая, но като станал от инвалидния стол го изритал (ударил) в слабините и избягал през прозореца на помещението, а оттам и от болницата. Няколко часа по – късно Р. М. С. отново бил установен и задържан. В хода на дисциплинарното производство полицаи П. П. е заявил, че задържаното лице е било с белезници на ръцете, по време на бягството. Това твърдение е прието от дисциплинарнонаказващия орган като защитно и той е кредитирал показанията на разпитаните медицински служители, според които лицето е било без белезници, тъй като е било подложено на изследвания и на една от ръцете му е бил поставен абокот. Установено е също, че по времето, когато задържаното лице е ударило полицаи П. жалбоподателят Е. С. не е бил в болничната стая, а отвън, пред вратата – потвърдено от самия него. Полицаи П. А. П., разпитан като свидетел по настоящото дело сочи, че: по време на конвоя задържаното лице било с белезници, но в кабинетите ги сваляли; в стая № 10 той е бил сам със задържаното лице, а полицаи С. бил „до стаята“, но не бил „в и пред кабинета“, тъй като „отишъл до докторите, за да изчака решението им“.

Съдът приема за установено и доказано по несъмнен начин вмененото дисциплинарно нарушение.

Видовете дисциплинарни нарушения на служебната дисциплина са дефинирани с разпоредбите на чл. 194, ал. 2 ЗМВР, сред които и това по т. 2 – „неизпълнение на служебни задължения“, за което на основание чл. 201, ал. 1, т. 5, вр. чл. 197, ал. 1, т. 4 се налага дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност“. На жалбоподателя, по същество е вменено нарушаване на служебните задължения, по смисъла на чл. 201, ал. 1, т. 5 ЗМВР, довело до бягство на задържано лице. Разпоредбата се явява специална, по отношение тази на чл. 194, ал. 2, т. 2 с.з. Противно на жалбоподателските твърдения той е извършил нарушаване на служебната дисциплина, за което в оспорената заповед са изложени неколккратно изрични мотиви, с цитиране нормите на чл. 39, т. 2, пред. първо от Инструкция № 8121з-1161/05.09.2017 г. „за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност в министерството на вътрешните работи“, като на стр. 6 (л. 26 от делото), абзац втори ответникът изрично е приел, че: „в качеството на конвоирац наряд младши експерт Е. С. не е изпълнил служебните си задължения, разписани в чл. 39, т. 2, предл. първо от Инструкцията и е създал предпоставки за бягството на задържаното лице; служителят е проявил небрежност в изпълнение на служебните си задължения, не е създал достатъчна организация за наблюдение върху задържаното лице; бил е длъжен да осъществи наблюдение върху задържаното лице, за да не допусне бягство...“. Така формулираното дисциплинарно обвинение Съдът приема за достатъчно ясно и конкретно, с оглед възможността на полицаи С. да го разбере и да се защити. Според разпоредбата на чл. 39, т. 2, предл. първо от Инструкцията, „полицейските органи от конвойния наряд са длъжни да охраняват конвоираните лица, с цел недопускане на бягство“. Установено и доказано е, че като „полицейски орган от конвойния наряд“ полицаи Е. С. не е изпълнил служебните си задължения по начин, изпълняващ целта - да не допусне бягство на конвоираното лице. Неизпълнението се изразява в това, че по време на бягството не е бил в болничната стая, заедно с полицаи П., за да осъществява заедно с него охрана на лицето, което в този случай едва ли би се опитало да избяга, елиминирайки едновременно двама полицаи.

Съдът не открива наличие и на останалите, твърдени от адвоката – пълномощник на жалбоподателя процесуални нарушения в дисциплинарното производство.

Неоснователно се счита, че е изтекъл „двумесечният срок за налагане на наказанието“. Това твърдение в жалбата и в съдебно заседание е обвързано с т. 8 от заповедта за образуване на дисциплинарно производство - Заповед № 513з-1703/01.03.2023 г., както и със Заповед № 513з-3894/02.05.2023 г., с която срокът на дисциплинарната проверка е продължен до 01.07.2023 г. С т. 8 от първата заповед директорът на СДВР е определил на дисциплинарната комисия двумесечен срок за представяне на писмена справка, считано от издаването на заповедта, т.е. – от 01.03.2023 г. и най-късно до 01.05.2023 г. Не представлява процесуално нарушение фактът, че заповедта за продължаване на срока не е издадена на 01.05.2023 г., а на следващия ден. По начало за реализиране дисциплинарна отговорност по чл. 201 ЗМВР и по силата на чл. 208 с.з. „дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед“, като „в този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението“. От друга страна, с оглед давностните срокове, установени с разпоредбите на чл. 195 ЗМВР и предвид чл. 196, ал. 2 с.з. Съдът приема, че дисциплинарнонаказващият орган е установил извършването на дисциплинарното нарушение на 21.08.2023 г., когато е поставил върху изготвената от дисциплинарната

комисия Справка, рег. № 513р-65982/28.06.2023 г. резолюция „съгласен“. Считано от 21.08.2023 г. Съдът приема, че дисциплинарното наказание е наложено в рамките на установения с разпоредбата на чл. 195, ал. 1, предл. първо ЗМВР двумесечен срок. Заповед № 513з - 8276/25.08.2023 г. е издадена и след съобразяване с изискванията на чл. 206, ал. 1, ал. 2, ал. 4 ЗМВР, за което в административната преписка са налични съответните писмени доказателства.

В обобщение, предвид изложените мотиви Заповед № 513з - 8276/25.08.2023 г. представлява законосъобразен индивидуален административен акт, издаден от компетентен дисциплинарнонаказващ орган, в съответствие с изискванията за форма (арг. чл. 210, ал. 1 ЗМВР) и в резултат на правилно прилагане относимите материалноправни разпоредби на същия закон и на чл. 39, т. 2, предл. първо от Инструкция № 8121з-1161/05.09.2017 г. „за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност в министерството на вътрешните работи“.

Жалбата против заповедта подлежи на отхвърляне, като неоснователна. При това основателно се явява искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение (чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ), което Съдът определя в размер на 100 лева.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172а АПК, чл. 211, изр. трето ЗМВР, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от 15.09.2023 г., от Е. А. С., против издадената от директора на Столична дирекция на вътрешните работи - МВР ЗАПОВЕД № 513з - 8276/25.08.2023 г., с която на жалбоподателя – полицай, младши експерт инспектор – командир на отделение в Група „Охрана на обществения ред“, при 02 РУ-СДВР е наложено дисциплинарно наказание „забрана за повишаване в длъжност за срок от една година“.

ОСЪЖДА Е. А. С. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: